weel noor mees pleekimata juukseta ja täis elujõudu oli. — — Kui teisiti oleksiwad tema südame tundmused olnud selle lahtise haua juures, oleksiwad rahu ja armastus wendasi täitnud! Aga kahjetsemine ei suuda neljakümmend aastat mahakustutada, et näitaks nagu ei oleks neid olnud, ja kahjetsemine haua juures on üks õis, mis wilja lootust oma sees ei kanna.

Kõwad pead, tarretanund südamed ei ole ühe Nistiinimese kohalised, ja see on küll tõsi: kui keegi oma wenda ei armasta, keda tema näeb, kuida wõib tema Jumalat armastada, keda tema mitte ei näe. —

G. rahwale oli see rahuks, et Karl Weidner mitte enne leppimist wennaga, ära ei olnud surnud.

Mida Karl Weidneriga arwati maha maetud olema: waenlust kahe wenna Weidneri wahel, see näitas järsku jälle ärkama, inetumal näul kui iialgi enne. — Pea näitas, nagu ei wõiks kaks wenda Weidner üksteisega rahu pidada, kui piaks iga hinna eest midagi pahandust ilmuma.

Nende pääwade sees, kus Karl Weidneri surnukeha kodu seisis ja maetud sai, ei olnud Ernst ennast G. linnas näitanud.

Waewalt oli aga isa maha maetud, siis ilmus Ernst jälle, katkenud ja kaltsus ja käis linnas kerjamas, ühe ukse takka teise taha, wana jõuka Karl

Weidneri poeg ja põllu-kodaniku wend alewist. Ühes lähedas külas oli tema peawarju leidnud, sealt tuli tema nüüd pääw pääwa kõrwas linna.

Kui Emil seda kuulda sai, kahtis tema häbi ja wiha pärast meelt heita, ja kui Ernst õhta poole tema majast mööda läks, siis pidas Emil teda kinni ja katsus teda ähwardamistega sundida, mitte enam G. linna tulla. — „Kui Sina minule nii palju raha annad, et mina jälle töötuba asutada, ehk Amerikasse minna wõin, siis ei tule mina mitte enam tagasi," ütles Ernst hirwitates, „kui mitte, siis piab rahwas ennast weel kaua rikka ja kerja-wenna üle röömustama." —

„Wõid minu pärast lõppeda," wastas Emil, „minul on see üks puhas, minu käest ei saa Sina mitte punast pennigat."

Ja need oliwad kaks wenda, kes ühe katuse all elanud! — Aga wist ei olnud nemad iialgi üksteisega palwet teinud, sest kus mitte palwet ei tehta, seal saawad südamed jeaks ja pead kaljuks.

„Tõug ei lahku tõust," ütles rahwas, kui nüüd jälle kaks wenda üksteisest mööda läksiwad, nagu ei oleks nemad üksteist iialgi tunnud.

Noore põllu-kodanikule tõusis küll waheşt weri palgesse, kui tema uulitsal ehk põllul oma wanemat wenda tulema nägi, kes pääw-pääwalt ikka sügawamale langes ja hukka läks. Aga harjutus